

Arrest

nr. 273 646 van 2 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat M. BOUZERDA
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOUZERDA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Fier. U werd geboren als X. (...), maar huwde in juli 2019 met X. (...) en nam haar achternaam over. Uw officiële naam is nu dus X. (...). Het huwelijk had als doel dat u uw naam kon veranderen om een inreisverbod voor Europa te omzeilen. U bent momenteel in een procedure om te scheiden en zal nadien uw eigen naam terugnemen. U woonde in Fier samen met uw ouders X en X. (...)-. Uw vader had een zaak in natuursteen, samen met X. (...). Op 17 november 2009 werd hij benaderd door leden van de criminele bende van Selenice in Vlore onder leiding van ‘Tori i Gjihanës’, wiens echte naam X. (...) is. Zijn neef, Edison H. (...), bedreigde uw vader en eiste dat hij hen 100.000 euro zou betalen. Uw vader weigerde, zijn vennoot betaalde wel. Uw vader verkocht de zaak in maart of april 2010. Hij werd meermaals bedreigd en aangevallen. Daarbij werd een keer zijn hand gebroken, een keer zijn been gebroken, en een keer zijn

wagen in brand gestoken. In 2010 kreeg men hem zover om 20.000 euro te betalen, door ermee te dreigen dat u zou worden gedood. Op 4 september 2011 kwamen er enkele mannen naar jullie woning die zowel u als uw vader verwonden. Ze eisten dat uw vader de rest van het bedrag zou betalen. U werd met de kolf van een geweer geslagen. Jullie gingen klacht indienen bij de politie, maar men zei u dat het geen zin had, dat u de zaak nog erger zou maken, en uw klacht werd niet genoteerd. Hetzelfde was eerder al gebeurd wanneer uw vader klacht ging indienen vanwege de afpersing. Op 7 september 2011 trof u uw vader dood aan. Er lag een afscheidsbrief waaruit zou moeten blijken dat hij zelfmoord pleegde, maar u bent er zeker van dat uw vader de brief niet zelf heeft geschreven. Bovendien werd de voordeur geforceerd. U weet dan ook dat uw vader geen zelfmoord pleegde maar dat hij door de bende werd vergiftigd. Opnieuw ging u naar de politie maar werd u niet geholpen. Drie maanden later werd u weer bedreigd. Er werd u gezegd dat er 50.000 euro zou worden kwijtgescholden, maar de rest moest u betalen. Uw moeder ging een lening aan bij de bank en kreeg 20.000 euro van uw tante. In december 2011 betaalde ze 30.000 euro aan de criminelen. Er werd u gezegd dat het op dat moment in orde was. Van november 2012 tot januari 2013 verbleef u in Zwitserland om er te werken. In juli 2014 begonnen de problemen opnieuw. Edison F. (...) kwam langs met een andere zware crimineel, Arben I. (...), en ze zeiden dat men u niet was vergeten. Binnen de maand moest u de overblijvende 50.000 euro betalen. Op 4 augustus 2014 vertrok u naar Italië. U verbleef er tweeënehalf jaar, tot u hoorde dat Edison F. (...) twee maanden had verbleven in de buurt van waar u woonde. U werd bang en reisde in februari 2017 naar Duitsland. U verbleef eerst een maand bij een oom en diende er in maart of april een verzoek om internationale bescherming in. Nadat u een negatief antwoord kreeg, reisde u naar België en diende op 5 mei 2017 uw eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd afgewezen aangezien Duitsland verantwoordelijk was. U keerde terug naar Duitsland en werd er voor een tijd opgesloten in de gevangenis. Begin december 2018 keerde u terug naar Albanië omdat uw moeder ziek was. U verbleef vier maanden bij familie in Pukë en vier maanden op verschillende andere plaatsen bij familie in Albanië. U huwde en veranderde uw familienaam, aangezien u een inreisverbod had en dus met uw bestaande naam en paspoort niet naar Europa kon reizen. Op 10 augustus 2019 reisde u opnieuw naar Duitsland. U verbleef er tot 7 november 2019, vervolgens trok u voor enkele dagen terug naar Albanië omdat uw moeder ziek was. U vroeg een nieuw paspoort aan (u kon zo snel na uw vorige reis niet opnieuw de Europese Unie binnen met uw bestaande paspoort) en reisde op 11 november 2019 via Spanje terug naar Duitsland, met de bedoeling om naar België te komen. Vanwege de corona-epidemie bleef u langer in Duitsland dan u had gewild. Ook moest u tot drie jaar na uw eerste verzoek wachten zodat u in België niet opnieuw de Dublin-procedure zou moeten volgen. U diende op 14 augustus 2020 uw tweede verzoek om internationale bescherming in in België. Uw moeder wordt nog steeds bedreigd. Ze ontvangt dreigementen via whatsapp en er komen regelmatig mensen naar haar woning. Zes maanden geleden is Tor i Gjihanës vrijgelaten uit de gevangenis. Edison F. (...) is inmiddels vermoord. Ter staving van uw verzoek legde u kopies neer van enkele pagina's van uw paspoort en van uw diploma.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Volgens uw verklaringen vreest u te worden gedood door de bende van 'Tor i Gjihanës' vanwege het bedrag dat hij van uw familie eist. Er dient echter te worden vastgesteld dat u uw vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. In dit kader kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verliet immers volgens uw verklaringen het land op 4 augustus 2014, nadat u een ultimatum van een maand had gekregen om het uitstaande bedrag te betalen (CGVS, p. 12) en reisde naar Italië. Daar verbleef u tot januari of februari 2017, zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U registreerde zichzelf wel online maar, aangezien uw neef werk voor u vond, vond u het niet meer nodig om op gesprek te gaan om uw verzoek effectief in te dienen.

(CGVS, p. 7). Uw rechtvaardiging voor uw nalaten om een verzoek in te dienen, met name dat er veel Albanese in Italië wonen waaronder zware criminelen en dat u er zich niet veilig voelde (CGVS, p. 14-15), kan geenszins volstaan. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Bovendien wachtte u ook na aankomst in Duitsland nog een maand met het indienen van uw verzoek (CGVS, p. 8). Vervolgens kwam u naar België, keerde terug naar Duitsland, en reisde dan in december 2018 naar Albanië. Uw verklaring dat u tijdens de daaropvolgende acht maanden niet thuis, maar wel bij verschillende familieleden in Albanië verbleef (CGVS, p. 12-13) is niet overtuigend. Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers tot tweemaal toe verklaard dat u in die periode terug in uw ouderlijke woning trok. U verbleef weliswaar geregeld bij uw tante een stukje verderop, maar dat u ook bij andere familieleden verbleef, haalde u nergens eerder aan (CGVS, p. 3, 9). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken kwam dit element niet ter sprake (verklaring DVZ, vraag 10). Het extreem laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming alsook uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen in Albanië in de laatste jaren, ondermijnen op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde u dat uw vader door zijn belagers werd gecontacteerd in juli 2011. Hij moest 50.000 euro betalen en kreeg een termijn van drie maanden (vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u daarentegen dat uw vader reeds op 17 november 2009 werd gecontacteerd en dat hij 100.000 euro moest betalen. In de daaropvolgende maanden en jaren werd hij meermaals aangevallen, en uiteindelijk werd hij vermoord op 7 september 2011 (CGVS, p. 11-13). Gewezen op (een deel van) de tegenstrijdigheden in uw verklaringen, ontkende u te hebben gezegd dat uw vader een deadline kreeg van drie maanden. U verklaarde dat u het had over een ultimatum van drie dagen, die hem werd opgelegd bij de aanval van 4 september 2011. Er werd u duidelijk gemaakt dat deze verklaring niet volstond, waarop u volhield dat het om een misverstand ging en beweerde dat u nooit een kopie ontving van de vragenlijst (CGVS, p. 17-18). Uw dossier bevat echter een ondertekend ontvangstbewijs voor de vragenlijst. Hoe dan ook betreft het tegenstrijdigheden die te uitgesproken zijn om als misverstand te worden weggezet. De bedreiging tegen uzelf betrof bovendien volgens uw verklaringen bij de DVZ een anonieme telefonische boodschap op 29 juli 2014 (vragenlijst DVZ, vraag 5) en tijdens uw persoonlijk onderhoud een persoonlijk bezoek aan uw woning op 18 juli 2014 (CGVS, p. 12). Aangaande de doodsoorzaak van uw vader verklaarde u ten tijde van uw eerste verzoek dat hij zelfmoord pleegde (verklaring DVZ eerste verzoek, vraag 13). Hierop gewezen, hield u vol dat u dit onmogelijk heeft gezegd (CGVS, p. 12). Deze tegenstrijdige elementen in uw verklaringen ondergraven verder uw geloofwaardigheid.

Voorts wordt opgemerkt dat u voor geen van de aangehaalde feiten de minste vorm van bewijs aanreikte. Er werd u nochtans duidelijk gevraagd om uw huwelijksakte en alle mogelijke identiteitsdocumenten te bezorgen, alle documenten betreffende uw reisweg, medische documenten van de aanvallen op uw vader en zijn doodsoorzaak, bewijzen van de lening die uw moeder aanging bij de bank, en screenshots van de dreigberichten die uw moeder ontving (CGVS, p. 5-6, 10, 12, 14, 17). Dat uw telefoon vier maanden geleden werd gestolen – hetgeen u op zich ook niet heeft aangetoond – kan hierbij niet volstaan als verklaring. U heeft immers sindsdien meer dan voldoende tijd gehad om de documenten (opnieuw) op te vragen bij uw familie of de relevante instanties.

Zelfs indien er geloof kon worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen – quod non – dan nog dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen (die trouwens niet ressorteren onder de Conventie van Genève aangezien ze ingegeven zijn door afpersing) geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Volgens uw verklaringen contacteerde uw vader verschillende keren de politie vanwege zijn problemen, gingen jullie allebei naar de politie nadat jullie op 4 september 2011 waren aangevallen, en kwam de politie naar uw woning nadat uw vader was overleden (CGVS, p. 18). Nadat uw vader was overleden, ging u niet meer naar de politie. Uw moeder ging wel nog verschillende keren naar de politie om klacht in te dienen (CGVS, p. 18-19). Op geen enkel moment werden jullie door de politie geholpen. De klacht van uw vader werd in zijn bijzijn in stukken gescheurd, er werd hem gezegd dat hij een andere oplossing moest vinden (CGVS, p. 13), en toen u zei waarom u niet geloofde dat uw vader zelfmoord had gepleegd, zei men u dat ze het beter wisten (CGVS, p. 18). Met de klachten van uw moeder werd evenmin rekening gehouden, men zei haar dat de dreigberichten een

grapje waren (CGVS, p. 19). Van geen van uw pogingen om de politie in te schakelen legde u enige vorm van bewijs neer. Gevraagd of uw vader het gedrag van de politie ergens aanklaagde, zei u in eerste instantie dat er nergens hoger was om naartoe te gaan (CGVS, p. 13). Even later verklaarde u echter dat uw vader wel een afspraak maakte met de ombudsman. De afspraak viel echter pas na het overlijden van uw vader. Gevraagd of u of uw moeder dan niet naar de ombudsman hadden kunnen gaan, stelde u dat u deze niet veel zou kunnen betekenen (CGVS, p. 19-20). Indien men de ombudsman niet raadpleegt, kan deze vanzelfsprekend niets ondernemen.

In dit kader dient te worden verwezen naar de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uw paspoort bevestigt slechts uw identiteit en een deel van uw verplaatsingen, die hier niet ter discussie staan. Aan uw opleiding, zoals aangetoond met uw diploma, wordt evenmin getwijfeld.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de: *“Schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; schending art. 4.1 Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het materiële motiveringsbeginsel, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”*

Verzoeker wijst op de inhoud van de motiveringsplicht en geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

“Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoekster dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.”

Verzoeker geeft aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en stelt:

“De bestreden beslissing haalt een beperkt aantal argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben in Albanië. Deze argumenten overtuigen echter niet.”

Waar hem een laattijdig verzoek om internationale bescherming wordt verweten, betoogt verzoeker:

“Verzoekster wenst aan te halen dat het zeer veel moed vergde zijn moeder en herkomstland te verlaten. Zijn angst bleef groot, ook na aankomst in Italië. De impact van deze feiten op het leven van verzoeker bleven lange tijd nazinderen. Daarenboven is de invloed van Albanese criminele bendes ook zeer groot in Italië.

Het CGVS verwijt verzoeker een maand te hebben gewacht vooraleer zijn verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend. Dit argument is niet ernstig. Uiteraard dienen in Duitsland ook procedures, net als hier, te worden gevolgd en kan het enige tijd duren vooraleer een verzoek effectief is ingediend. Een maand is ook verwaarloosbaar.”

Betreffende de aan hem verweten tegenstrijdigheid inzake zijn verblijfplaats(en) in Albanië, doet verzoeker gelden:

“Het spreekt voor zich dat er mogelijk bepaalde details niet volledig correct kunnen worden naverteld. Daarenboven kan het ónmogelijk zijn dat er bij het gesprek bij de DVZ uitgebreide verklaringen kunnen worden afgelegd. Dit interview heeft slechts tot doel in hoofdlijnen de redenen van het verzoek tot internationale bescherming uit te leggen.

Het is duidelijk dat hier geenszins sprake is van een tegenstrijdige verklaring.

Het is dan ook onredelijk dat het CGVS dit element weerhoudt om de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees te beoordelen.”

Aangaande de aan hem verweten tegenstrijdigheden omtrent het gevraagde bedrag en de geboden termijn, voert verzoeker aan:

“Verzoeker verklaarde hieromtrent dat er nooit sprake was van een termijn van drie maanden. Hij refereerde naar de ultimatum van drie dagen die de vader van verzoeker kreeg op de aanval van 04.09.2011.

Het CGVS ziet dit element als een fundamentele tegenstrijdigheid en niet als misverstand.”

De tegenstrijdigheid omtrent de aard van de bedreiging, telefonisch dan wel bij de echtelijke woonst, verklaart verzoeker als volgt:

“In dit opzicht is het begrijpelijk en aannemelijk dat verzoeker niet alle details van feiten van meer dan zes jaar geleden kan navertellen.”

Omtrent de doodsoorzaak van zijn vader, geeft verzoeker aan:

“Uiteraard heeft verzoekster de "officiële" doodsoorzaak van zijn vader genoemd als antwoord bij de vragenlijst.

Deze verklaring zou zijn geloofwaardigheid ondermijnen. De stelling van de DVZ kan niet ernstig genomen kan worden nu het verhoor bij de DVZ steeds zeer kort is en er geen mogelijkheid voorhanden is om zijn redenen aan te geven die hem ernstige twijfels geven met betrekking tot zijn zogenaamde zelfmoord.

Vooreerst wenst verzoeker te herhalen dat hij bij de DVZ, zoals iedereen, slechts de mogelijkheid kreeg om een zo kort mogelijk overzicht te geven. Het niet vermelden van alle relevante gebeurtenissen kan hen dan ook bezwaarlijk verweten worden.

Verder wenst verzoeker te benadrukken dat niet goed wist wat het belangrijkste was om te vertellen tijdens het korte interview.

Verweerder dient te weten (en weet) dat dit interview bij DVZ bijzonder kort is en men er niet de kans krijgt het gehele vluchtverhaal uit de doeken te doen. Men kan hier dan ook niet serieus naar verwijzen.

Verzoeker wenst te benadrukken dat verweerder op dit punt niet doorgevraagd heeft, zodat de hij alle onduidelijkheid uit de wereld kon helpen of meer details kon verschaffen.”

Dat hij geen bewijsstukken kon overleggen, verklaart verzoeker als volgt:

“In deze pandemietijden is het weinig evident om alle bewijsstukken opnieuw te verzamelen.”

Verzoeker concludeert:

“Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan 'cherry picking' doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker trachten te ondermijnen.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoekster duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoeker een ernstige vrees kent, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoeker absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoeker heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen en afpersingen die hij en zijn gezin diende te ondergaan, over de ernstige schade die zijn vader heeft opgelopen (met de dood tot gevolg) en over de gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft moeten ondergaan.

Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren.

Het feit dat verweerder over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan.

Verzoeker is tot het uiterste gegaan in zijn medewerkingsplicht en heeft alle vragen inhoudelijk beantwoord.

Doch slaagt verweerder er in om zijn asiolverhaal van tafel te vegen door het geven van zeer vage argumenten die neergepend werden op amper enkele pagina's.

Verzoekster wijst tevens op art. 48/7 Vw. :

(...)”.

Verzoeker wenst verder dieper in te gaan op de beschermingsmogelijkheden vanwege de Albanese autoriteiten. Hij voert aan:

“Verzoeker, diens vader en moeder hebben zich verscheidene keren aangeboden bij de politiediensten doch zonder dat er effectieve bescherming effectief bleek, hetzij wegens onwil, hetzij wegens vrees voor deze criminele bende.

De Albanese politie deinst er in realiteit voor terug om tussen te komen in een vendetta, uit vrees zelf ook gevisieerd te worden in het kader van de moderne toepassing van de Kanun (CCE 116 642 dd. 19.01.2014).

Het gaat dan ook niet op dat het CGVS verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd van deze politiebezoeken nu zij slechts mondeling verzoeker en diens ouders in de kou lieten staan.

Het betreft daarenboven niet alleen onwil, doch meer de onmogelijkheid om bescherming te bieden.

Niet in het minst wijst verzoeker er op dat Albanië onlangs niet zomaar van de lijst van veilige landen werd geschrapt door de Raad van State in haar recente arresten dd. 23.10.2014 nrs. 228.901 en 228.902, maar omdat bloedwraak wel degelijk zeer vaak een reden is voor de erkenning als vluchteling.

Verzoeker meent dat het CGVS toepassing had moeten maken van artikel 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6 bepaalt:

(...)”

De bewijslast lag bij het CGVS: zij dienden in eerste instantie te motiveren of er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vrees zich niet opnieuw zal voordoen bij een terugkeer naar Albanië.

In casu heeft het CGVS deze redenen niet aangegeven. Integendeel, door te oordelen dat de nationale bescherming die de Albanese autoriteiten moeten kunnen bieden, geeft het CGVS toe dat er een reële kans is dat er zich opnieuw iets kan voordoen!

Ook verwijst verzoekster naar een arrest van de RW 110173 van 19 september 2013:

(...)

Het gaat dan ook niet op dat het CGVS er zich in casu vanaf maakt door te stellen dat verzoeker niet concreet aantoont dat er geen beschermingsmogelijkheden zijn in Albanië.

In dit opzicht verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19.01.2014 (CCE 116 642) waaruit blijkt dat men niet altijd kan eisen dat een Albanees verwikkeld in een vendetta zich eerst tot de autoriteiten heeft gewend om bescherming van hen te vragen:

(...)

Verzoeker heeft met andere woorden serieuze redenen om aan te nemen dat de Albanese autoriteiten hem niet kunnen beschermen en dat hij nergens in Albanië veilig is.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdorde: de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker de vluchtelingenstatus/status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

In ondergeschikte orde: het dossier opnieuw over te maken aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ten einde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker verstrekt niet de minste duiding omtrent de wijze waarop het vertrouwensbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden en toont met geen enkel concreet element aan dat aan de opgesomde voorwaarden zou zijn voldaan. Derhalve wordt de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. Artikel 27 van het PR CGVS werd verder opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe dit artikel *in casu* en door bestreden beslissing die dateert van 30 november 2021 geschonden zou kunnen zijn, kan dan ook niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet uitgewerkt. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

3.3. Dient voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstrekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4.1 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Verzoeker betwist de inhoud van de bestreden beslissing verder niet waar met recht gemotiveerd wordt:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

(...)

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoeker opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.7. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van een criminele bende, die geld van zijn familie zou eisen.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de oprechtheid, de ernst als de geloofwaardigheid van de door verzoeker ten berde gebrachte problemen, vrees en nood aan internationale bescherming op manifeste wijze worden ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen na aankomst in Europa. Meer bepaald diende hij bijzonder laattijdig een verzoek om internationale bescherming in, keerde hij nog terug naar Albanië en legde hij frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn verblijfplaats(en) in dit land gedurende de acht maanden tijdens dewelke hij aldaar verbleef na er te zijn teruggekeerd. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld:

“In dit kader kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U verliet immers volgens uw verklaringen het land op 4 augustus 2014, nadat u een ultimatum van een maand had gekregen om het uitstaande bedrag te betalen (CGVS, p. 12) en reisde naar Italië. Daar verbleef u tot januari of februari 2017, zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U registreerde zichzelf wel online maar, aangezien uw neef werk voor u vond, vond u het niet meer nodig om op gesprek te gaan om uw verzoek effectief in te dienen (CGVS, p. 7). Uw rechtvaardiging voor uw nalaten om een verzoek in te dienen, met name dat er veel Albanen in Italië wonen waaronder zware criminelen en dat u er zich niet veilig voelde (CGVS, p. 14-15), kan geenszins volstaan. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Bovendien wachtte u ook na aankomst in Duitsland nog een maand met het indienen van uw verzoek (CGVS, p. 8). Vervolgens kwam u naar België, keerde terug naar Duitsland, en reisde dan in december 2018 naar Albanië. Uw verklaring dat u tijdens de daaropvolgende acht maanden niet thuis, maar wel bij verschillende familieleden in Albanië verbleef (CGVS, p. 12-13) is niet

overtuigend. Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers tot tweemaal toe verklaard dat u in die periode terug in uw ouderlijke woning trok. U verbleef weliswaar geregeld bij uw tante een stukje verderop, maar dat u ook bij andere familieleden verbleef, haalde u nergens eerder aan (CGVS, p. 3, 9). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken kwam dit element niet ter sprake (verklaring DVZ, vraag 10). Het extreem laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming alsook uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen in Albanië in de laatste jaren, ondermijnen op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees.”

Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door eenvoudigweg te herhalen dat hij in Italië bang was en dat daar criminele Albanezen wonen, doet hij vooreerst op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Bijkomend kan in dit kader overigens worden opgemerkt dat, zo verzoeker werkelijk nood had aan bescherming en zich in Italië onvoldoende veilig voelde om deze nood kenbaar te maken, kon worden verwacht dat verzoeker dit land reeds veel eerder zou hebben verlaten en dat hij reeds veel eerder naar Duitsland zou zijn gereisd. Dat verzoeker in Italië jarenlang naliet om een verzoek om internationale bescherming te doen gelden, is aldus weldegelijk en totaal onverenigbaar met zijn vermeende problemen, vrees en nood aan internationale bescherming.

Bovendien talmde verzoeker ook na aankomst in Duitsland nog een maand alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De bewering dat er in Duitsland “ook procedures, net als hier” zouden moeten worden gevolgd waardoor “het enige tijd duren” kan vooraleer een verzoek effectief is ingediend, wordt door verzoeker in dit kader op generlei wijze gestaafd of onderbouwd en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat verzoeker in Duitsland reeds eerder zijn nood om internationale bescherming te kennen zou hebben gegeven ten overstaan van de aldaar aanwezige autoriteiten, wordt door verzoeker dan ook hoegenaamd niet aangetoond of aannemelijk gemaakt. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker deze uitleg vervolgens zelf ondergraaft waar hij de tijdspanne van een maand tracht te minimaliseren en aangeeft dat een maand “ook verwaarloosbaar” zou zijn. Deze laatste verklaring is daarenboven tekenend voor verzoekers beweerdte nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en dermate talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Dit alles klemt nog des te meer nu verzoeker, nadat dat deze uiteindelijk dan toch een verzoek had ingediend in Duitsland en in weerwil van de beweerdte problemen, vrees en nood aan bescherming, besloot om terug te keren naar Albanië en aldaar acht maanden te verblijven. Daarbij blijkt genoegzaam uit verzoekers voormelde verklaringen dat hij bovendien frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de plaats(en) waar hij na zijn terugkeer zou hebben verbleven. Verzoeker tracht deze vaststelling ten onrechte te minimaliseren. In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, mocht weldegelijk worden verwacht dat hij op eenduidige, consistente en coherente wijze zou kunnen aangeven of hij na zijn terugkeer al dan niet introk in de eigen, ouderlijke woning. Dat zulks een ‘detail’ zou betreffen, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. In zoverre verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid tracht te verklaren doordat er bij de DVZ geen uitgebreide verklaringen kunnen worden afgelegd, dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker hiermee vooreerst volledig voorbijgaat aan het gegeven dat hij ook in de loop van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake zijn verblijfplaats(en) na zijn terugkeer naar Albanië. Hoe dan ook kan verzoeker met deze verklaring geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Verzoekers verklaringen bij de DVZ zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker stelde er immers duidelijk dat hij op het adres van zijn woning verbleef tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst in november 2019 (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Verzoeker ondertekende deze verklaring daarenboven uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd overeind.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zichzelf inzake de meest cruciale elementen in zijn relaas meermaals en op ernstige wijze tegensprak.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing vooreerst op geheel gerechtvaardigde wijze aangegeven: *“Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Tijdens uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde u dat uw vader door zijn belagers werd gecontacteerd in juli 2011. Hij moest 50.000 euro betalen en kreeg een termijn van drie maanden*

(vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u daarentegen dat uw vader reeds op 17 november 2009 werd gecontacteerd en dat hij 100.000 euro moest betalen. In de daaropvolgende maanden en jaren werd hij meermaals aangevallen, en uiteindelijk werd hij vermoord op 7 september 2011 (CGVS, p. 11-13). Gewezen op (een deel van) de tegenstrijdigheden in uw verklaringen, ontkende u te hebben gezegd dat uw vader een deadline kreeg van drie maanden. U verklaarde dat u het had over een ultimatum van drie dagen, die hem werd opgelegd bij de aanval van 4 september 2011. Er werd u duidelijk gemaakt dat deze verklaring niet volstond, waarop u volhield dat het om een misverstand ging en beweerde dat u nooit een kopie ontving van de vragenlijst (CGVS, p. 17-18). Uw dossier bevat echter een ondertekend ontvangstbewijs voor de vragenlijst. Hoe dan ook betreft het tegenstrijdigheden die te uitgesproken zijn om als misverstand te worden weggezet.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door eenvoudigweg zijn uiteindelijke gezegden, zoals afgelegd bij het CGVS, te herhalen en te bevestigen, doet verzoeker immers hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, pertinente en terechte, inzake deze gezegden gedane vaststellingen. Dat verzoeker zich dermate veelvuldig en ernstig tegensprak omtrent zowel het ogenblik waarop zijn vader zou zijn gecontacteerd, het bedrag dat er van zijn vader zou zijn geëist als de termijn die aan zijn vader zou zijn geboden om dit bedrag te betalen, laat niet toe ook nog maar enig geloof te hechten aan het beweerde asielrelaas van verzoeker.

De geloofwaardigheid van dit relaas wordt bovendien nog verder ondermijnd doordat verzoeker ook met betrekking tot de bedreigingen waarvan hij persoonlijk slachtoffer beweert te zijn geworden kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent met recht gemotiveerd: *“De bedreiging tegen uzelf betrof bovendien volgens uw verklaringen bij de DVZ een anonieme telefonische boodschap op 29 juli 2014 (vragenlijst DVZ, vraag 5) en tijdens uw persoonlijk onderhoud een persoonlijk bezoek aan uw woning op 18 juli 2014 (CGVS, p. 12).”*

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Geheel ten onrechte tracht hij deze immers te minimaliseren en te vergoelijken door te poneren dat hij *“niet alle details van feiten van meer dan zes jaar geleden kan navertellen”*. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, kan de persoonlijk door hem ontvangen bedreiging geenszins worden aanzien als een detail in, doch raakt deze net de kern van, zijn relaas. Bijgevolg mocht weldegelijk redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij hierover ook enkele jaren na datum nog op een gedegen wijze zou kunnen verhalen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde bedreigingen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Het voorgaande klemt nog des te meer nu in de bestreden beslissing eveneens terecht wordt aangegeven: *“Aangaande de doodsoorzaak van uw vader verklaarde u ten tijde van uw eerste verzoek dat hij zelfmoord pleegde (verklaring DVZ eerste verzoek, vraag 13). Hierop gewezen, hield u vol dat u dit onmogelijk heeft gezegd (CGVS, p. 12).”*

Verzoeker slaagt er geenszins in om deze motieven te ontkrachten. Waar verzoeker benadrukt dat de verklaring bij de DVZ kort(er) is en dat hij aldaar geen uitgebreide verklaringen kon afleggen, kan immers hoegenaamd niet worden ingezien hoe verzoeker hiermee zou kunnen verklaren waarom de verklaringen die verzoeker bij de DVZ aflegde dusdanig in strijd zijn met zijn later afgelegde verklaringen. Waar het kortere verloop van het gehoor bij de DVZ nog enigszins een dienstige uitleg zou kunnen bieden voor het niet vermelden van een aantal niet-essentiële gegevens bij de DVZ, kan dit hoegenaamd geen verklaring bieden voor de vaststelling dat de verklaringen die verzoeker aldaar aflegde omtrent het overlijden van zijn vader dermate in strijd zijn met de verklaringen die hij hierover aflegde bij het CGVS. Verzoeker werd, in tegenstelling met wat hij voorhoudt in het verzoekschrift, bij het CGSV bovendien weldegelijk uitdrukkelijk geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Daarbij vermeldde hij in het geheel niet dat hij zich bij de DVZ zou hebben beperkt tot de officiële doodsoorzaak en dat hij er zijn twijfels met betrekking tot de zogezegde zelfmoord niet kon ten berde brengen. Integendeel ontkende hij bij het CGVS in dit kader boudweg zijn eerdere, bij de DVZ afgelegde verklaringen en poneerde hij dat hij hetgeen aldaar genoteerd stond onmogelijk kon hebben gezegd. Dat verzoeker hierop heden tracht terug te komen, met een andere uitleg op de proppen komt en beweert dat hij bij de DVZ weldegelijk aangaf dat zijn vader

zelfmoord pleegde omdat hij er enkel de officiële doodsoorzaak zou hebben gegeven en niet kon uitweiden, kan aldus niet ernstig worden genomen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts wordt opgemerkt dat u voor geen van de aangehaalde feiten de minste vorm van bewijs aanreikte. Er werd u nochtans duidelijk gevraagd om uw huwelijksakte en alle mogelijke identiteitsdocumenten te bezorgen, alle documenten betreffende uw reisweg, medische documenten van de aanvallen op uw vader en zijn doodsoorzaak, bewijzen van de lening die uw moeder aanging bij de bank, en screenshots van de dreigberichten die uw moeder ontving (CGVS, p. 5-6, 10, 12, 14, 17). Dat uw telefoon vier maanden geleden werd gestolen – hetgeen u op zich ook niet heeft aangetoond – kan hierbij niet volstaan als verklaring. U heeft immers sindsdien meer dan voldoende tijd gehad om de documenten (opnieuw) op te vragen bij uw familie of de relevante instanties.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Bezwaarlijk kan hij om te verklaren waarom hij ter adstructie van zijn relaas niet het minste begin van bewijs kon bijbrengen volstaan met de blote, algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte of onderbouwde bewering, zonder daarbij ook maar enigszins aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij hiertoe enige dienstige poging zou hebben ondernomen en zonder aan te tonen of te preciseren waarom hij deze stukken noch via zijn familie, noch via de betreffende instanties kon bekomen, dat het in deze pandemietijden weinig evident zou zijn om alle bewijsstukken opnieuw te verzamelen.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers kritiek op de overige, overtollige motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, inzake de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië, voor het overige niet dienstig en kan deze op zich niet leiden tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:
“Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

3.11. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT